

La Mostra FemArt porta 25 anys posant de relleu el treball de dones artistes, trajectòria que li ha valgut el "Premi del Públic 8 de Març Maria Aurèlia Capmany 2017: Dones creadores"

Amb l'art com a instrument, la [Mostra FemArt](#) porta 25 anys construint una xarxa d'artistes i propostes alternatives a l'alineació habitual als circuits i espais convencionals. La mirada reflexiva i crítica amb el patriarcat s'aconsegueix amb les ulleres violetes posades. És la premisa que un grup de dones artistes van dividir l'any 1992, quan van impulsar la Mostra FemArt, de [Ca la Dona](#). Enguany, la iniciativa ha guanyat el "**Premi del Públic 8 de Març Maria Aurèlia Capmany 2017: Dones creadores**", impulsat per l'Ajuntament de Barcelona.

Júlia Lull és una de les membres del col·lectiu organitzador de la Mostra FemArt:

Com i amb quina voluntat va néixer la Mostra FemArt?

Fa 25 anys un grup d'activistes de Ca la Dona van inaugurar una mostra per recolzar a les artistes i iniciar una reflexió feminista sobre les arts i la seva capacitat d'incidència crítica i transgressora respecte al sistema patriarcal i capitalista. Al principi era una mostra íntima, per dir-ho d'alguna manera, però ben aviat es va poder veure que s'havia generat un espai necessari i alternatiu als tradicionals circuits comercials i institucionals. Un espai que, any rere any, ha anat creixent en participació, en públic i en implicació política, fins que s'ha convertit en un referent important per l'art, el feminisme i la ciutadania. FemArt és un col·lectiu d'activistes artistes i feministes que s'encarrega cada any d'organitzar la Mostra i les activitats que la complementem.

"Cada Mostra promou una reflexió no sols estètica, sinó també ètica i transgressora dels valors discriminatoris del patriarcat"

La Mostra FemArt convoca anualment a dones, lesbianes i trans artistes per tal que realitzin una obra al voltant d'un tema que funciona com a paraigües conceptual, pensat i consensuat pel col·lectiu FemArt i grups feministes de Ca la Dona i, per tant, relacionat amb les inquietuds que ens han preocupat a les feministes en cada un d'aquests últims anys. Cada Mostra promou una reflexió no sols estètica, sinó també ètica i transgressora dels valors discriminatoris del patriarcat (alguns dels últims lemes han estat: Contramemòria, Cos desobedient, Díscola menopausa, Afinitats, Revoltes, Ciutadania, El temps, La casa,...)

"L'art es un llenguatge molt poderós i pot ser una eina d'incidència política important".

Es reconeix, socialment i cultural, l'obra creada per dones a Catalunya?

Nosaltres ho fem en un 100%, però si parles en general, la resposta és que hi ha una mica més de reconeixement que fa 25 anys, perquè el feminisme ha insistit i persistit... Però els espais expositius institucionals i comercials que abans esmentàvem mantenen encara estructures clàssiques i jerarquitzades, poc innovadores i, per tant, patriarcal i mercantilistes. Penseu que aquest any 2016, el Museu Nacional d'Art de Catalunya ha realitzat per primera vegada en la seva història, una exposició temporal d'una artista, Lluïsa Vidal. I les últimes estadístiques de l'Observatori de gènere, no són molt optimistes (sols una mitjana d'un 30% de participació femenina a les sales i museus reconeguts de la Ciutat de Barcelona).

Per sort està creixent un públic ciutadà exigent i crític, relacionat amb els moviments socials que reclama unes produccions artístiques diferents i que dialoguin amb les inquietuds i desitjos actuals de transformació. L'art es un llenguatge molt poderós i pot ser una eina d'incidència política important.

Amb quins entrebancs es troben les dones creadores?

Com diem a les manis: "Patriarcat i capital: aliança criminal!". I estem en un moment de crisi. Sabem a qui beneficien les crisis econòmiques i a qui perjudiquen: les artistes són dones i treballadores... També podríem parlar de la manca de formació artística a les escoles o de la crítica artística tant sotmesa a interessos econòmics i minoritaris... I de la domesticació televisiva i mediàtica que pateix la societat.

25 anys després, heu aconseguit visibilitzar la feina de les artistes?

Jo crec que, entre moltes i al llarg de molts anys, hem fet una gran feina. Portem realitzades vint-i-cinc Mostres, i els últims anys, han participat artistes no només de Catalunya i de l'Estat, sinó d'altres països. Però la tasca no ha estat sols per la visibilització evident i exclusiva de les artistes participants, sinó per aconseguir bastantes coses més: les Mostres han representat cada any una reflexió artística alternativa, que ha anat acompanyada de textos, de conferències, performances, accions, projeccions, tallers i debats i d'un públic fidel i en augment progressiu.

Envoltant la Mostra s'ha anat consolidant una xarxa d'artistes que entenen l'art com a instrument de reflexió i crítica social i com a creació d'un imaginari alternatiu als valors patriarcals i masclistes.

La Mostra ha esdevingut un espai referencial i potenciador no sols per les artistes, sinó per la cultura innovadora en valors feministes, de manera que les Mostres d'aquests últims anys han estat reclamades com a itinerants per centres cívics i culturals de Barcelona i d'algunes ciutats de Catalunya. L'èxit creixent és doblement interessant si es considera que es tracta d'una Mostra que es realitza cada any com alternativa a les dinàmiques i circuits més tradicionals de l'art.

Quins reptes s'obren ara?

Bé , sabem que el nostre projecte és necessari i potent, ara el volem estendre i exportar i ampliar ... Tenim un arxiu amb tot el que hem fet, i ho volem mostrar i retrobar a les nombroses artistes que han passat per FemArt i repensar i agafar juntes nova empenta i escriure , pot ser, la historia il·lustrada d'aquests 25 anys d'art contemporani i feminista a Barcelona i incidir a les escoles i ser veu visual i plàstica de les lluites socials... i projectar un altre futur.